

## „Svět se změnil“

Žalm 46 – přečíst před kázáním

Přeji krásný den

Dnes jsme na konci naší série Důvěra navzdory. Viděli jsme, že Bohu můžeme důvěřovat navzdory úzkostem, navzdory těžkostem a dalším okolnostem. Ale ještě nám zbývá jedno zásadní **navzdory** – my mu můžeme důvěřovat, i když se náš svět změní k nepoznání. A to ať náš osobní svět nebo ten globální. A to, proč do toho dnes jdeme, je právě doba, ve které žijeme. Doba, která reálně hrozí, že změní naše životy, světy, k nepoznání. A i kdyby ne naše, tak už teď mění miliony životů kolem nás.

Jak v takovém světě, který se radikálně mění – důvěřovat Bohu? Možná i – jak pomoci druhým důvěřovat Bohu, když se jim hroutí půda pod nohama? Na to se podíváme do téměř 3000 let starého textu. Který má takovou sílu, že k nám mluví i dnes. Je to Žalm 46 a rozdělíme ho na dvě části. První část mluví o změnách, které se se světem můžou stát a také o Bohu, který je v tom přítomný. A druhá část bude o nás: co my můžeme udělat pro to, abychom moudře prošli všemi změnami, které nás můžou zastihnout.

### 1) *Svět se mění ale Bůh zůstává Bohem*

Když jsme četli žalm před kázáním, tak jste si mohli všimnout několika téměř apokalyptických obrazů. Přečtu je znovu: Verše 3.4. *kdyby se převrátila země a hory se zřítily do mořských hlubin, abyť by jeho vody burácely a pěnily, byť by se hory pro jeho zpupnost třásly. A verš 7 *Národy hlučí, království se otrásají.**

Žalmista tu mluví o naprosté katastrofě. Jen si to představte. Himaláje se převrací a řítí se do oceánu. To, co je stvořené a pevné, se vrací do chaosu před vznikem světa. Jde o zánik věcí, které jsou nepohyblivé. Vždyť každý si asi uvědomuje, že naše domy nejsou věčné, ale u hor a planety očekáváme nějakou stabilitu. Tady ten obraz nám ji bere. A přichází další obrazy. Království se otrásají. Společnost se bortí, sociální struktury rozpadají.

Žalmistova slova jdou do extrému, který má vyjádřit, že cokoli stvořeného kolem nás, není nepohyblivé. Může se stát, že to zanikne nebo se to radikálně změní. Vemte si třeba i jen historické říše. Kolik lidí si muselo o Římu myslet, že bude věčný. A o Babylonu, Asýrii, nebo královských dynastiích středověku. A všechno zmizelo jako pára. Ať šlo o dobré věci i zlé. Vše je jinak. Nacismus a komunismus změnili tvář planety. A jsou pryč. Svět je všechno, jen ne statický.

A žalmista si to uvědomuje a počítá s tím, že se to může stát. Jak jsme na tom my? Počítáme reálně, že v našem životě můžou nastat obrovské změny. Ať už v našem osobním – s naším zdravím, financemi, nebo ve vztazích. Nebo změny globální. Jsem si jistý že v roce 1930 nikdo nečekal, jak rychle se planeta změní za 10 let. A koronavirus dokázal změnit chod planety za měsíc. A za 3 měsíce je na světě 3,5 milionu nakažených a zemřelo 250 000 lidí. V USA přibylo v březnu 6 milionů nezaměstnaných. Dluh zemí a unií roste v řádu bilionů dolarů a eur. A i když se akcie tváří pozitivně, tak dopad zadlužení uvidíme za 10 let. Náš svět se mění. A už teď tu změnu zažívá hodně lidí. Počítáme s tím? Myslím, že většina z nás s tím, po týdnech karantény, počítá víc než kdy dřív.

A tak, kde je v tom Bůh? To nádherné na našem žalmu je, že se věnuje mnohem víc Bohu než katastrofám. A tím ukazuje, kde by měla být i naše pozornost především. Žalmista nezavírá oči před realitou, ale má je otevřené pro Boží realitu a dokáže to propojit. Čteme *2Bůh je naším útočištěm i silou, velkou pomocí, kterou nacházíme v souženích. 3Proto se nebudeme bát, i kdyby ...* A teď teprve následuje výčet katastrof... čteme dál *5Řeka svým proudem oblažuje Boží město, svaté příbytky Nejvyššího. 6Bůh je uprostřed něj, nezhroutí se. Bůh mu přijde na pomoc hned za rozbřesku. 8Hospodin zástupů je s námi... Činí přítrž bojům až do končin země*

Tváří tvář proměnlivosti světa, staví Žalmista Boží moc a stabilitu. Všimněte si ale naprosto klíčového písmene v celém žalmu: *Bůh je naším útočištěm i silou... V souženích...* tohle není evangelium prosperity, které slibuje, že jako křesťan si budu žít v bavlne. To zaslíbení je, že Bůh je tu pro nás v našich souženích. Je možné se k němu utéct. A pokud do nás udeří životní změny a tragédie, které nás začnou tlačit dolů, tak on tam bude. V naší bolesti, ztracenosti, on tam je. Když se budou hory řídit do mořských hlubin, my se k němu budeme moci utéct.

Co to ale znamená? Jakou pomocí tedy je? Jakým útočištěm? Tou první odpovědí je, že je věčným útočištěm. Jak říká Ježíš v Janovi 10: *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrve.* Pokud jsme dali život Ježíši, tak on nám dal věčný život a jsme jeho, navěky...

Co je víc? Mít klidný a bohatý život a po smrti zjistit, že se vše zřítlo do moře Božího soudu a tmy. Nebo projít tenhle bolavý, měnící se svět s živým Bohem a pak skrze vzkříšení vstoupit do nezníčitelné věčnosti? Takovým útočištěm je Bůh vždy. A ano, Bůh nás může zachránit i fyzicky. Krále Davida, apoštoly a další zachraňoval opakovaně. To ale neznamenalo, že neměli jizvy a nezažili těžké chvíle. Bůh ale bude vždy věčným útočištěm.

Dále pak čteme: *5Řeka svým proudem oblažuje Boží město, svaté příbytky Nejvyššího. Bůh je uprostřed něj, nezhroutí se.* Věděli jste, že Jeruzalémem žádná přirozená řeka neprotéká? Žalmista zde má na mysli řeku Božího požehnání a milosti. A právě ty jsou zdrojem, díky kterému můžeme v životě najít stabilitu. Více to ještě otevřeme ve druhé části kázání. Už teď ale můžete vidět, že Bůh není vzdálený. Ale naopak, je blízký, nabízí útočiště – on je útočiště – v jakékoli době.

[Teď už bych se ale rád na chvíli obrátil na Petra a zeptal se, zda bys měl k této části žalmu nějaký vhled nebo komentář?](#)

## 2) Jak se to týká nás?

Teď přichází na řadu nesmírně důležitá část dnešního slova, protože se týká naší části v tom všem. Doteď jsme mluvili o změnách, které nás můžou v životě potkat a o Bohu, který je útočištěm. A tady je háček... všechno je to totiž podmíněné tím, že i my něco uděláme. Zkusme se na to zběžně podívat napříč žalmem:

- *To, že je Bůh útočiště je nám platné jedině, když se k němu utíkáme.*
- *To, že se nebudeme bát až se hory zřítí do moře, se stane jedině když pro nás bude Bůh natolik solidní a relevantní, že nám dodá odvalu.*
- *To, že nás bude Boží požehnání oblažovat se může stát jedině, když se tomu vystavíme. Vlny na břehu moře vás nebudou omývat, když nedojdete na pláž.*
- *Nezhroutím se, pokud je Bůh uprostřed mého života...je jeho středem?*
- *Boží pomoc za rozbřesku se mě týká, pokud ji vyhlížím a chci*
- *konec bojů se mě týká jen pokud sám nejsem ten, kdo je vyvolává*

Vidíte to tam? Všechna tahle Boží požehnání a zaslíbení jdou ruku v ruce s naším vztahem k Bohu. Ano, můžu být věřící, ale to ještě neznamená, že Bohu důvěřuji nebo že se k němu utíkám v krizi. Ale o tom to právě je. Budovat vztah s Bohem takovým způsobem, aby až přijde krize, jsem se k němu uměl utéct a čerpat od něho. Vzdáleně se to dá přirovnat k tréninku na 3km běh. Shodou okolností jsem jeden takový před pár lety běžel na Brodfestu. A doběhl jsem ho. Ale málem jsem umřel. Ti, kteří byli trénovaní ho doběhli unavení, ale radostní. Tím chci říci: ano, Bůh svoje děti provede soužením vždy. Ale to, jak se na to nachystáme udělá zásadní rozdíl, **v jakém stavu budeme na konci** a také jak to budeme zvládat v průběhu. Budeme procházet utrpením a změnami světa s pokojem v srdci, s láskou k nepřátelům, vytrvalostí v nedostatku a nakonec uvidíme, že jsme oslavili Boha? Nebo se budeme litovat, reptat, skoro odejdeme od Boha a lásku k druhým budeme hledat horko těžko? A ve výsledku to taky bude mnohem těžší. To jsou velké rozdíly v tom, jak jeden prochází soužením.

A mám za to, že odpověď na tyto dva problémy je v 11.verši

*Přestaňte! Uznejte, že já jsem Bůh...*

Tady je naše odpověď, ale bude potřebovat drobný výklad, protože čeština ani zdaleka nevystihuje, co tu Bůh říká. Přesnější překlad by dle mě totiž zněl asi takto: *Zastavte se, a poznávejte, že já jsem Bůh. Zastavte se, a poznávejte, že já jsem Bůh.* To první slovo totiž vyjadřuje zastavení, ale také určité zpomalení, puštění otěží, nechat být, stáhnout se...bylo by to slovo, které můžeme zaslechnout, když se snažíme svůj život urvat vlastní silou a někdo nám řekne, přestaň, zastav se na chvíli – a poznávej, že já jsem Bůh. Že já to mám pod kontrolou. A jak se to dělá? To čteme o dva verše dřív

*Pojďte a pohleďte na Hospodinovi skutky...*

Cesta k tomu, abychom zvládli veliké změny v našem životě nebo ve světě totiž nevede přes techniku nebo návody. 10 kroků jak se vyrovnat s katastrofou. Ne. Ta cesta je skrz hluboké poznávání Boha a z toho pak můžeme čerpat sílu a pokoj. A právě nejlépe to uděláme, když budeme pozorovat jeho jednání napříč lidskou historií. A vztáhneme to do svých životů.

Když vidíme pád člověka v Edenu, ale Bůh přesto zaslubuje Zachránce a návrat k němu. Když čteme o Potopě, ale vidíme, že přesto zachránil Noeho. Když čteme o hladomoru, ale vidíme Josefa a Boží vedení a moc v jeho životě. Nebo otroctví Izraele, ale vidíme Boží záchranu. Nebo pád Izraele do modloslužby v době soudců, ale Bůh je stejně neopustil. Těžkosti, které měl král David, ale přesto mu Bůh byl blízko a on mu dokonce skládal překrásné žalmy. A absolutně vidíme Boží moc v Ježíši, který umírá na kříži, ale ve skutečnosti tím zničil smrt, satana a hřích. A pak čteme o konci času ve Zjevení a vidíme, že i když je to strašlivé, Bůh to má pod kontrolou a dovede to do nového stvoření. Tohle všechno a ještě víc mám každý v naší ruce, máme to jako aplikaci zdarma na mobilu. V Božím slově máme poklad Božího jednání s lidstvem. A právě když se zastavíme a na chvíli pustíme naši snahu mít svět pod kontrolou, tak se můžeme zadívat na Boží moc, moudrost a vedení. A z toho čerpat jistotu – že on je útočiště. Tam uvidíme, jaké požehnání máme v Ježíši a nás bude těšit jako řeka, která oblažuje Boží město – příbytky nejvyššího. Což díky Božímu Duchu jsme my. Dává to smysl?

A jak to žít prakticky? Mám tři podněty.

První je, že pokud se každý den nevymežeme čas, kdy chceme spočinout a pustit otěže, tak se to nikdy nestane. Jedině pokud budeme aktivně usilovat o zastavení, abychom mohli poznávat Boha, tak se může začít něco prohlubovat.

A to druhé je žít to už dnes. Ano, Bůh je naším útočištěm, když se zřítí společnost nebo těžce onemocníme. Ale on je útočištěm i ve chvílích, kdy nezvládám svůj hněv nad dětmi, nebo v krizi s manželkou, nebo v práci, ve

škole. Tím chci říct – pokud pro nás má být Bůh útočištěm ve velkých krizích, tak to začíná naším utíkaním k němu v malých situacích. Denních situacích a krizích.

A třetí podnět je z 6. verše – *Bůh mu přijde na pomoc hned za rozbřesku*. Když se v době starého Izraele dobývala města, tak útok většinou začínal za rozbřesku. A já vám můžu říct, že se vši naší technikou, počítači, Facebookem a Instagramem – ráno je přesně ten čas, kdy začíná útok na náš vztah s Bohem.

[Před tím než to vše shrnu bych se rád ještě zeptal Petra, co mu pomáhá poznávat Boha?](#)

### **Shrnutí**

Svět se změnil, a ještě se hodně změní. A to nejen ten vnější, ale i náš osobní svět. Jak jsme na to připraveni? Žalmista nám dneska ukázal, že se to dá zvládnout, když se utíkáme k Bohu a čerpáme od něj. Ale to se nestane přes noc. To začíná tím, že se zastavíme, pustíme otěže našeho života a budeme poznávat Boha a jeho jednání v jeho Slově. To nás ale bude stát nějaký ten boj. Stejně tak jako se učit, že on je naše útočiště i v malých krizích. Tam se buduje důvěra, důvěra, která nás bude držet ať přijde nemoc, chudoba nebo totalita. Příprava na to ale začíná už dneska ráno, ale stojí za to

Amen

### **Požehnání**

Ať Bůh je vaším útočištěm a silou, velkou pomocí, kterou nacházíte v souženích! Proto se nebojte, i kdyby se převrátila země a hory se zřítily do mořských hlubin... řeka svým proudem oblažuje Boží město, svaté příbytky Nejvyššího – vy jste Božím chrámem – Pán vám žehnej.

Amen